

om mulig, hvad jeg anser for ønskeligt, den for Kjøbenhavn's Kommune særlige Sindsfygeanstalt i Nærheden af Roeskilde, maatte overgaa til at blive Statsanstalter lige saavel som den Anstalt, om hvis Oprettelse der nu er Spørgsmaal, forsaavidt man derved forstaaer, at de ikke blot skulle bestyres af Statsmyndighederne, men at navnlig ogsaa de Merudgifter, som disse Anstalter kræve, udredes som virkelige Statsudgifter. Jeg anser dette i og for sig at være ganske naturligt og principrigtigt, og det lader sig jo heller ikke negte, at der i Virkeligheden ikke er stor Forskjel imellem, at man udreder Overfludet af deres Udgifter paa den Maade, som det nu sker, ved særlige Egninger, og at man lader Udgifterne slyde af den almindelige Statskasse. Jeg nægter naturligvis ikke, at det kan faae nogen Indflydelse i det Hele paa Spørgsmaalet om, paa hvilke Statteobjekter disse Udgifter komme til at hvile; men, som sagt, jeg erkjender, at der, hvad disse Udgifter angaar, i Virkeligheden neppe er nogen Nødvendighed for at opfatte Sagen anderledes end ved almindelige Statsudgifter. Forsaavidt mødes jeg altsaa i min Opfattelse med den ærede Ordfører og Udvalget, der har behandlet denne Sag; jeg sner kun til, at Gjennemførelsen af de dertil sigtende Foranstaltninger ikke henhøre under Justitsministeriets Omraade. Det er jo nærmest Finansministeren, der maa have den afgjørende Stemme i den Henseende, ligesom jeg har hørt Leilighed til tidligere at udtale, at Gjennemførelsen af de herhen hørende Foranstaltninger ogsaa ville kræve Medvirning fra andre Sider, og jo da navnlig fra Kjøbenhavn's Kommunes Side. Jeg tror imidlertid, at, naar man saaledes har talt om, at disse Anstalter skulle være Statsanstalter, har man tillige dermed forbundet en noget anden Tanke. Jeg tror, at man dermed tillige har ment, at Udgangen til at komme ind i disse Anstalter og der faae enten fri Forpleining eller ialtsald Forpleining for nedsat Betaling skulde gøres lettere, og at navnlig Kommunerne skulde fritages for at udrede Udgifterne dertil. Naar der nu spørges mig, om jeg vilde anse det for rigtig i den Henseende, at gjøre Udgifterne ved de Sindsfyges Underholdning til Statsudgifter, istedet for at de nu, forsaavidt de Paa-gjældende ikke selv kunne afholde dem, ere kommunale Udgifter, saa vil jeg dertil svare, at det forekommer mig i og for sig noget tvivlsomt, om det er rigtig i den Henseende at forandre Forholdet; men det er ikke nærmest min Sag i den Henseende at stille Kommunen og Staten imellem.

En enkelt Betragtning kan jeg dog ikke Andet end fremhæve, fordi det er Noget, som særlig vedgaaer mig. Det, som maasse mere end noget Andet i de senere Aar har bidraget til at oversylde Statssindsfygeanstalterne, har netop været den forholdsvis overordentlig billige Betaling, for hvilken Kommunerne have kunnet sende Sindsfygepatienter ind paa Statsanstalterne, en Betaling, der jo er saa lav, at det aabenbart er den billigste Maade, hvorpaa Fattigvæsenet kan skaffe Personer Forpleining, der komme ind under dets Forførg. Ligesom der altsaa i den billige Betaling har været en ganske naturlig og stærk Opfordring, ja, jeg kan sige en stærk Fristelse for Kommunerne til paa denne Maade at stille sig af med de Fattige, som paa nogen Maade kunne karakteriseres som Sindsfyge, saaledes vil det være let at se, at, hvis de vedkommende Sindsfyges Forpleining skal overtages af Staten, og Kommunerne forsaavidt fritages for at bære Udgiften dertil, saa vil Opfordringen eller Fristelsen for Kommunerne til at faae fremstillet Fattige som lidende af Sindsfyge blive saa meget større. Dette er mig dog ikke væsentlig magtpaaliggende, undtagen forsaavidt det kunde føre til, at Sindsfygeanstalterne i højere Grad end ønskeligt vilde blive belemrede med Personer, henhørende under Fattigvæsenets Omsørg. Jeg har ikke kunnet Andet end henlede Opmærksomheden paa, at en Forandring i de nugsældende Regler paa dette Omraade let kan føre til Nødvendigheden af steds at være betænkt paa yderligere og yderligere Udvidelser af de Anstalter, der ere bestemte til at optage Sindsfyge. Det er jo imidlertid et Spørgsmaal, der ikke foreligger til Afgjørelse, men jeg har dog ikke villet undlade at gjøre opmærksom paa de Betragtninger, som jeg fra min Side i den Henseende maa gjøre gjældende. — Hvad de af det ærede Udvalg stillede Vædringsforslag angaar, er jeg med Hensyn til det første af dem nærmest opfordret til at udtale mig i samme Retning som det ærede Medlem, der nys havde Ordet. Jeg har nemlig vel maattet indrømme, at naar man strengt holder sig til Folketallet, vil det maasse være mere passende at lade $\frac{1}{7}$ af Udgifterne falde paa Kjøbstæderne end $\frac{1}{8}$, og fremdeles, at, naar man ser hen paa det Tal af Sindsfyge, der leveres henholdsvis af Kjøbstæderne og af Landet, lader det sig forsvare at gaa ned endogaa til den $\frac{1}{6}$, der her foreslaas, istedet for at blive ved $\frac{1}{7}$ eller $\frac{1}{8}$. Men ikke desto mindre har jeg dog været af den Mening, som jeg har tilladt mig